

Hồi 2

Tơ Duyên Đứt Đoạn – Khó Nói Ân Thù

ở Thiên Thư đâu ngờ rằng người mà chàng cần tìm, tức phụ thân của Tề Tấu Ngọc, Tề Cẩm Minh đang đối diện với giây phút sinh tử. Võ Đang ngũ lão đang vây chặt Tề Cẩm Minh và Tiêu Quyên Quyên vào giữa những thủy chung Tề Cẩm Minh vẫn không chịu xuất kiếm.

Ngọc Chân Tử lại hỏi:

- Tề Cẩm Minh, ta đếm đến ba nếu ngươi không xuất kiếm mà vẫn dùng thủ đoạn vô loại đó thì tức là ngươi tự tìm cái chết đấy!

Ngọc Hư Tử cười nhạt rồi tiếp lời:

- Không sai, bình thường có thể Võ Đang ngũ lão chúng ta không thể giết kẻ trong tay không có tác sát, nhưng hiện tại chúng ta phải báo thù, dù hấn giở bất kỳ thủ đoạn nào đi nữa thì công tử cũng không thể không giết hấn.

Tề Cẩm Minh nói một cách thản nhiên:

- Giết thì giết, hà tất phải đa ngôn!

Ngọc Chân Tử liền đếm một... hai... ba!

Nhưng Tề Cẩm Minh vẫn không xuất kiếm.

Ngọc Chân Tử nộ khí quát lớn:

- Tiêu Quyên Quyên, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng đấy! Việc này không quan hệ gì đến ngươi, ngươi muốn đi thì hiện tại vẫn còn kịp!

Tiêu Quyên Quyên cũng học cách nói thản nhiên của Tề Cẩm Minh:

- Ta cũng nhắc lại một lần nữa, ta và chàng sinh tặc đồng sinh, tử tặc đồng tử. Các ngươi muốn giết chàng thì hãy giết ta trước.

Ngọc Hư Tử chau mày rồi hạ lệnh:

- Động thủ!

Ngọc Hư Tử và đạo sĩ trẻ Xung Linh, một kẻ có thâm thù bị Tề Cẩm Minh hủy dung diện, một kẻ có đại hận là sư phụ bị Tề Cẩm Minh gián tiếp sát hại, bọn họ vừa nghe hiệu lệnh lập tức vung kiếm xông lên trước. Ngọc Hư Tử tuy trẻ nhất trong hàng Võ Đang ngũ lão nhưng kiếm pháp lại cao minh nhất. Lão xuất một chiêu Tam Chuyển Pháp Luân công thẳng vào Tiêu Quyên Quyên, nhất thời kiếm quang vây kín thân hình bà ta, muốn tránh né cũng không thể được. Dụng ý thi triển chiêu này của Ngọc Hư Tử không phải là muốn lấy mạng Tiêu Quyên Quyên mà đề phòng bà ta sử dụng độc thôi. Kiếm quang khai triển, gió mưa còn không thể lọt qua nên ám khí tẩm độc cũng bị kiếm phong quét sạch.

Cùng lúc đó Xung Linh đạo sĩ xuất một chiêu Vân Huy Tam Vũ, kiếm quang phân thành ba điểm tấn công vào ba yếu huyệt trên người Tề Cẩn Minh. Tuy công lực của hắn không bằng các sư thúc nhưng vì muốn báo thù cho sư phụ nên kiếm pháp vô cùng hiểm độc.

Nhờ có Ngọc Hư Tử hộ pháp nên hắn cũng không sợ Tiêu Quyên Quyên dùng ám khí tẩm độc đánh lén.

Cảnh tượng Tề Cẩn Minh trúng kiếm của Xung Linh tưởng chừng sẽ diễn ra trong chớp mắt nhưng trong tích tắc đó đột nhiên nghe một tiếng cười nhạt, tiếp theo là giọng nói lạnh lạnh:

- Ngũ lão của Võ Đang thật không biết xấu mặt!

Xung Linh đạo sĩ đã đâm ra một kiếm, dừng nói là hắn vì sợ thanh âm kia mà triệt thủ, dù hắn muốn triệt thoái cũng đã không thể được. Nhưng bỗng nhiên nghe “choang!” một tiếng, trường kiếm của Xung Linh đạo nhân thoát khỏi tay rơi xuống đất và đương trường đã có thêm một bạch y thiếu nữ xuất hiện.

Kiểm pháp và thân pháp của bạch y thiếu nữ cực nhanh, dường như cùng một lúc triệt phá đường kiếm của Xung Linh đạo nhân, thiếu nữ cũng phá vòng kiếm quang của Ngọc Hư Tử. Đương nhiên bản lĩnh của Ngọc Hư Tử cao cường hơn Xung Linh đạo nhân nhiều, tuy kinh ngạc nhưng lão không loạn. Lão thi triển thế Tụ Tán Liên Hoàn vừa thoái bộ vừa phát chiêu nên vẫn bảo toàn được thể diện.

Bạch y thiếu nữ tán thưởng:

- Hải, kiếm pháp của đạo nhân quả nhiên danh bất hư truyền! Có thể liệt vào thập đại cao thủ rồi!

Lời vừa dứt thì trường kiếm của nàng đã công về phía Ngọc Đồng Tử, nhân vật hàng thứ tư trong Võ Đang ngũ lão.

Ngọc Hư Tử liên tục thoái lui bảy tám bước mới trụ lại được, tuy không bị thọ thương gì nhưng nộ khí của lão chợt phát lên khiến sắc diện đỏ như lửa. Lời tán thưởng của bạch y thiếu nữ thực ra không khoa trương nhưng trong tình thế này lại biến thành sự chế nhạo.

Ngọc Đồng Tử thấy kiếm pháp cao cường như Ngọc Hư Tử mà còn thất thế thì lão không dám ngênh tiếp chiêu với thiếu nữ, lão thi triển thế Thiết Tỏa Lan Giang, trường kiếm hoành ngang trước ngực phòng thủ nghiêm mật. Thiếu nữ chỉ sợ lão tấn công Tề Cẩn Minh mà thôi, bây giờ thấy lão cố thủ thì vội triệt chiêu không công kích nữa. Nhưng trường kiếm của nàng lập tức hướng về phía Ngọc Huyền Tử, nhân vật hàng thứ hai trong Võ Đang ngũ lão.

Ngọc Huyền Tử quát lớn:

- Yêu nữ phương nào mà dám ngông cuồng như thế!

Lời vừa phán ra thì trường kiếm cũng quét ngang ra kèm theo tiếng phong lôi cuộn cuộn. Thiếu nữ cười nhạt một tiếng rồi công liên tiếp ba đường kiếm, kiếm pháp vô cùng ảo diệu. Ngọc Huyền Tử không cam chịu kém, kiếm quang vạch một vòng hộ thể rồi công thẳng vào thượng bộ của đối phương. Không ngờ kiếm pháp của lão chỉ đâm vào khoảng không, tình

thần chưa kịp định thì lão chợt cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh ập tới. Không biết từ lúc nào và bằng thân pháp gì mà bạch y thiếu nữ đã vòng ra sau lưng Ngọc Huyền Tử rồi.

Ngọc Huyền Tử cả kinh, lão đành vội vàng ngã sấp người xuống biến thành chiếc hồ lô lăn tròn ra xa mấy trượng. Khi biết đích xác là đã thoát khỏi tầm khống chế của thiếu nữ thì lão mới dám đứng lên.

Bạch y thiếu nữ vừa bức lui Ngọc Huyền Tử và chưa kịp xoay người lại thì chợt nghe có một giọng nói cất lên:

- Hảo kiếm pháp, bản đạo xin lãnh giáo cao chiêu của cô nương!

Thiếu nữ như nghe lời này cất lên sát bên tai, nàng vừa xoay người lại thì thấy Ngọc Chân Tử đã đứng trước mặt rồi.

Bạch y thiếu nữ bất giác đỏ mặt, nàng thầm nghĩ:

- “Nếu lão đạo này không lên tiếng mà đánh lén thì e rằng ta khó tránh khỏi thọ thương.”

Ngọc Chân Tử chậm rãi nâng trường kiếm lên, mũi kiếm của lão xoắn tròn tựa như mũi khoan. Nói ra thật kỳ quái, kiếm pháp của bạch y thiếu nữ cực kỳ nhạy như vậy mà liên tiếp phát bảy chiêu vẫn không công vào đối phương được.

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương hãy nghỉ một chút đi!

Nói đoạn lão duỗi thẳng trường kiếm ra, mũi kiếm hơi chúc xuống theo thân kiếm. Trông rất bình thường chẳng có gì kỳ lạ nhưng thực chất đó là một chiêu mà lão dùng thế Thái Sơn Áp Đỉnh để thi triển.

Ngọc Chân Tử gia tăng áp lực đè xuống và liệu đoán rằng bạch y thiếu nữ quyết không thể chịu đựng nổi. Lão động lòng từ bi không muốn đả thương người vô cớ nên xuất ngôn cảnh cáo đối phương. Cái gọi là “nghỉ một chút” tức là muốn đối phương biết thức thời mà chịu thua.

Không ngờ bạch y thiếu nữ đã không nhận lãnh ân tình mà còn cười nhạt, nói:

- Lão đạo trưởng, các vị không muốn dừng tay thì bản cô nương nghỉ ngơi thế nào được?

Lời vừa dứt thì đột nhiên thân hình của nàng vút lên khỏi bình địa, nàng mượn thế đảo người thả và bắt lại chuôi kiếm trong tích tắc. Chỉ trong tích tắc đó trường kiếm của nàng đã thoát khỏi áp lực như thái sơn từ kiếm của Ngọc Chân Tử đè xuống. Ngọc Chân Tử sợ nàng liều mạng nên phản thủ sử xuất một chiêu Tuyết Hoa Cái Đỉnh phong bế toàn bộ thượng diện đồng thời cũng là hư chiêu uy hiếp song cước của đối phương.

Bạch y thiếu nữ đang treo mình trên không trung, theo lẽ thường mà nói thì không thể tránh được một chiêu kiếm của đối phương. Còn Ngọc Chân Tử lập chủ ý là dùng mũi kiếm điểm vào Dũng Tuyền huyết nơi gót chân của thiếu nữ chứ không muốn chém vào song cước của nàng. Thế nhưng Ngọc Chân Tử cũng không thực hiện được như ý đã định.

Chỉ nghe “keng!” một tiếng, theo đó là một loạt ánh hỏa quang phát ra. Thiếu nữ treo mình trên không nhưng vẫn có thể lộn người một vòng, đầu dưới chân trên và trường kiếm từ

trên không đâm xuống. Mũi kiếm của nàng chính xác đến độ khớp ngay vào mũi kiếm của Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử vốn đã vận lực đạo qua mũi kiếm nên hai mũi kiếm vừa chạm nhau thì bạch y thiếu nữ mượn lực đạo của đối phương tung người bay vọt ra xa bảy tám trượng rồi hạ xuống bên cạnh Tề Cẩm Minh. Kiếm pháp và thân pháp của nàng cực kỳ ảo diệu, Ngọc Chân Tử là nhân vật có kiến văn quảng bác nhưng cũng chưa thấy bao giờ, thậm chí cũng chưa từng nghe nói.

Lão thâm nghĩ:

- “Kiếm pháp của thiếu nữ này chẳng kém gì của Tề gia, vậy cô ta là ai?

Ngọc Hư Tử bị đẩy lui và đang đứng tại vị nhìn một cách ngờ ngẩn xuất thần.

Lão đứng tựa người vào gốc liễu bên hồ, thần khí hoang mang tựa như đang có suy tư.

Ngọc Huyền Tử sau khi lặn một vòng và đứng lên thấy thần khí của Ngọc Hư Tử như vậy thì cả kinh kêu thất thanh:

- Ngũ sư đệ, người làm sao thế? Mau bày Ngũ Hành Kiếm Trận!

Điều kỳ quái đã xuất hiện, Ngọc Hư Tử dường như không nghe thấy gì cả. Ngọc Huyền Tử sợ một mình sư huynh không chế phục được bạch y thiếu nữ nên đành chạy tới trước định liên thủ tái chiến. Nhưng Ngọc Chân Tử đã lên tiếng:

- Sư đệ, khoan động thủ đã!

Nói đoạn lão nhìn qua bạch y thiếu nữ và tiếp lời:

- Cô nương, xin hỏi cô nương quan hệ thế nào với Tề Cẩm Minh?

Tề Cẩm Minh có một nữ người nên Ngọc Chân Tử nghi ngờ bạch y thiếu nữ này là Tề Tấu Ngọc. Vả lại phụ thân của Tề Cẩm Minh là Tề Yến Nhiên có sáng chế ra một bộ kiếm pháp vào buổi văn niên, do vậy Ngọc Chân Tử càng tin bạch y thiếu nữ này là tôn nữ của Tề Yến Nhiên.

Không ngờ thiếu nữ thản nhiên trả lời rằng:

- Vô thân vô cố! Bản cô nương và Tề tiên sinh chẳng qua là vừa mới quen biết đây thôi!

Ngọc Chân Tử truy vấn:

- Không lẽ cô nương chỉ ngẫu nhiên qua đường.

Bạch y thiếu nữ lắc đầu nói:

- Cũng không phải, bản cô nương đến đây là muốn hóa giải ân oán cho hai nhà.

Ngọc Huyền Tử hừ một tiếng rồi cười nhạt nói:

- Người là cái...

Vừa nói đến đây thì lão bị sư huynh liếc mắt ra hiệu nên đành dừng lại.

Ngọc Chân Tử nói:

- Sư đệ, hãy để cho cô ta nói trước đã.

Bạch y thiếu nữ nói:

- Có lẽ các vị muốn nói bản cô nương là cái giống gì mà đòi làm người hòa giải phải không?

Ngọc Chân Tử nói:

- Bần đạo không có ý đó. Nhưng bần đạo muốn thỉnh giáo cô nương một chuyện.

Thiếu nữ chợt hạ giọng khiêm nhượng:

- Không dám, mời đạo trưởng cứ nói.

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương muốn hóa giải cho hai nhà nhưng xin hỏi cô nương có biết giữa Tề Cẩn Minh và bọn bần đạo có ân oán gì không?

Bạch y thiếu nữ trả lời rất nhanh và chỉ vồn vện hai chữ:

- Không biết!

Ngọc Huyền Tử là nhân vật nóng tính nhất trong Võ Đang ngũ lão, lần này lão không nhịn được nên quát lớn:

- Tiểu yêu nữ ngươi chẳng biết một chút sự tình, ngươi dựa vào đây mà mắng bọn ta không biết xấu mặt?

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn thỉnh giáo bản cô nương hay muốn cãi nhau với bản cô nương? Thỉnh giáo thì nên có chút lễ mạo, còn chửi nhau thì bản cô nương cũng sẵn lòng bồi tiếp.

Ngọc Huyền Tử quát tiếp:

- Ta không tranh miệng lưỡi với tiểu yêu nữ ngươi, ta chỉ nói cho ngươi biết, hôm nay bọn ta không thể không giết Tề Cẩn Minh. Nếu tiểu yêu nữ ngươi muốn giúp hấn thì hãy cùng hấn tiến lên đi. Nhưng ta cũng báo trước, lần này bọn ta không hạ thủ lưu tình đâu nhé.

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Vừa rồi đích thực là vị đạo trưởng kia có hả thủ lưu tình với bản cô nương, nhưng các hạ thì dường như là không. Nhưng các vị muốn đánh nhau thì bản cô nương rất sẵn sàng bồi tiếp. Tề tiên sinh không thể động thủ cùng các vị...

Nói đến đây thì nàng quay sang Tiêu Quyên Quyên và tiếp lời:

- Tiêu nữ hiệp, chúng ta liên thủ đấu với Võ Đang ngũ lão một trận nhé?

Tiêu Quyên Quyên gật đầu nói:

- Được!

Rồi bước lên trước sánh vai cùng bạch y thiếu nữ.

Tề Cẩn Minh đứng tựa vào gốc liễu, dường như lão chẳng quan tâm gì đến chuyện xảy ra trước mắt, thần thái bàng quang lạnh lùng.

Bỗng nhiên nghe bạch y thiếu nữ nói:

- Tiêu nữ hiệp, xin cho tiểu nữ thuốc giải.

Tiêu Quyên Quyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Thuốc giải?

Thiếu nữ nói:

- Không sai, thuốc giải. Tiểu nữ không biết nữ hiệp dùng độc được gì nhưng tiểu nữ nghĩ nữ hiệp nhất định có thuốc giải.

Tiêu Quyên Quyên lộ vẻ như ngộ ra, bà không hỏi nữa mà lập tức lấy một viên thuốc giải đưa cho thiếu nữ.

Ngọc Huyền Tử quát hỏi:

- Tiểu yêu nữ, người giở trò quỷ gì thế?

Thiếu nữ thản nhiên đáp:

- Lão mũi trâu, lão muốn đánh nhau thì hãy chờ một lát.

Ngọc Chân Tử cau mày, nói:

- Sư đệ, người nhường cho cô ta nói thử xem. Cô nương, xin hỏi cô nương trúng độc thương phải không?

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Đạo trưởng, vừa rồi nếu lão toàn lực thi triển thì tiểu nữ đã thọ thương rồi, nhưng đó chỉ là nội thương chứ quyết không thể là độc thương!

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương thật khách khí, thực lòng mà nói bản đạo có thi triển toàn lực thì chẳng qua cũng có thể tự bảo vệ trước kiếm pháp vô cùng ảo diệu của cô nương mà thôi, làm sao đã thương cô nương được.

Lão ngừng một lát rồi hỏi:

- Nhưng cô nương đã không thọ thương thì cần thuốc giải làm gì?

Bạch y thiếu nữ nói:

- Chẳng phải sư đệ của đạo trưởng vừa nói là cần lập Ngũ Hành Kiếm Trận đó sao?

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương nói sai rồi, Ngũ Hành Kiếm trận là để đối phó với Tề Cẩn Minh. Chỉ cần cô nương không can thiệp...

Thiếu nữ nói:

- Nếu tiểu nữ muốn can thiệp thì sao?

Ngọc Chân Tử trầm giọng nói:

- Bản đạo hy vọng là cô nương không thừa nước đục thả câu. Nhưng điểm này tạm thời không bàn đến, bản đạo chỉ muốn biết, thuốc giải của cô nương và Ngũ Hành Kiếm Trận của bọn bản đạo có quan hệ gì với nhau?

Thiếu nữ nói:

- Quan hệ rất trọng đại, không có loại giải dược này thì căn bản các vị không thể bày bố Ngũ Hành Kiếm Trận!

Ngọc Chân Tử kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Thiếu nữ chậm rãi nói:

- Tiểu nữ cũng nói thật cho lão biết, thuốc giải không phải bản thân tiểu nữ cần mà là cần cho sư đệ Ngọc Hư Tử của đạo trưởng đấy.

Ngọc Huyền Tử vội nhìn qua Ngọc Hư Tử và hỏi:

- Sư đệ, người bị yêu phụ kia ám toán thật sao?

Ngọc Hư Tử hừ một tiếng rồi nói:

- Không cần thuốc giải của ả ta cũng không thể bị ả hạ độc mà chết đâu.

Thì ra khi bạch y thiếu nữ phá vỡ chiêu Tam Luân Pháp Chiêu thì kiếm quang bị lộ sơ hở, Tiêu Quyên Quyên thừa thế hạ thủ khiến Ngọc Hư Tử bị trúng độc.

Thiếu nữ nói:

- Không sai, với trình độ nội công của đạo trưởng thì trong ba ngày có thể trục hết độc chất ra khỏi thân thể, bảy ngày sau cơ thể phục nguyên hồi khí. Nhưng hiện tại thì không thể bày bố Ngũ Hành Kiếm Trận rồi. Vả lại tiểu nữ cũng không muốn để đạo trưởng phải chịu đau khổ trong bảy ngày.

Ngọc Huyền Tử cười nhạt nói:

- Người thật là hảo tâm, nhưng đâu biết là người không thừa cơ hội hạ độc thủ?

Thiếu nữ nói:

- Lão có thể hỏi sư đệ của mình, nếu tiểu nữ muốn đả thương lão ta thì có lẽ cũng không cần độc.

Đương nhiên là Ngọc Huyền Tử không thể đi hỏi sư đệ của lão thật, Ngọc Hư Tử cũng không dám nói ra, không khí tại đương trường chợt trầm lắng xuống.

Ngọc Chân Tử suy nghĩ một hồi lâu mới nhìn qua Ngọc Hư Tử và nói:

- Sư đệ, vị cô nương này tặng thuốc giải cho người, ý người thế nào?

Ngọc Hư Tử vẫn nghiêng rằng chịu đau rồi nói:

- Tề Cẩn Minh là đại thù nhân của chúng ta, hắn không muốn đi theo con đường chúng ta vạch ra thì thù này không thể không báo. Do vậy tiểu đệ không thể nhận thuốc giải được.

Bạch y thiếu nữ nói:

- Đạo trưởng sai rồi!

Ngọc Hư Tử ngạc nhiên hỏi lại:

- Ta sai chỗ nào?

Thiếu nữ nói:

- Tiểu nữ tặng thuốc giải cho lão và các vị tìm Tề Cẩn Minh báo thù là hai chuyện khác nhau. Lão tưởng rằng tiểu nữ muốn thực hiện một cuộc giao dịch chăng? Tiểu nữ đã sớm nói qua, mục đích tặng giải dược cho lão là để các lão có thể bày bố Ngũ Hành Kiếm Trận. Như thế há chẳng phải là có lợi cho việc báo thù của các vị sao?

Ngọc Huyền Tử cười nhạt, nói:

- Giải độc cho người khác để trở lại đối phó với mình, thiên hạ làm gì có chuyện kỳ lạ như thế?

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Lão cho rằng là chuyện kỳ lạ nhưng tiểu nữ nghĩ đó là chuyện nghĩa nên có.

Ngọc Huyền Tử quát hỏi:

- Cái gì là chuyện nghĩa nên có?

Thiếu nữ thân nhiên nói:

- Uống cho lão tự mệnh là nhân vật hiệp nghĩa đạo, một chút đạo lý mà nghĩ cũng không thông.

Ngọc Chân Tử lên tiếng:

- Cô nương, bản đạo cũng có điều chưa rõ lắm.

Thiếu nữ hỏi lại:

- Không rõ cái gì là việc nghĩa nên có chăng?

Ngọc Chân Tử lắc đầu, nói:

- Không phải. Bản đạo cảm thấy hình như ngôn ngữ của cô nương tiền hậu bất nhất.

- Bất nhất như thế nào?

- Lúc mới đến, cô nương nói với bọn bản đạo là muốn hóa giải ân oán cho hai nhà...

- Không sai, nhưng các vị đã kiên quyết không bãi thủ thì tiểu nữ còn cách giúp Tề tiên sinh quyết đấu với các vị thôi. Nhưng quyết đấu cũng phải công bằng mới được, tiểu nữ đã thay Tề tiên sinh quyết đấu thì đương nhiên không thể để kiếm trận của các vị khuyết một người. Và càng không thể đối phó với một người bệnh mà chẳng biết xấu mặt như thế!

Thực ra nửa đoạn sau là nói cho Ngọc Hư Tử nghe nhưng Ngọc Huyền Tử không nén được đại nộ, quát lớn:

- Tiểu yêu nữ, người chủi khéo bọn ta không biết xấu mặt phải không? Hừ, Tề Cẩm Minh không phải là người bệnh! Hắn không xuất kiếm là muốn dùng thủ đoạn vô lại thôi!

Tề Cẩm Minh cũng chẳng cần biện hộ và bạch y thiếu nữ cũng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Bỗng nhiên nghe Ngọc Chân Tử nói:

- Những việc cô nương làm đích thực là có phong cách hiệp nghĩa. Cô nương xin hỏi quý tính?

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ họ kép Thượng Quan, song danh là Phi Phụng.

Ngọc Chân Tử và Ngọc Hư Tử không hẹn mà cùng kêu lên một tiếng:

- Thế à?

Ngọc Huyền Tử chẳng hiểu tại sao nhị vị sư huynh của mình vừa nghe họ kép Thượng Quan thì đều lộ vẻ kinh ngạc như vậy?

Thượng Quan Phi Phụng bước về phía Ngọc Hư Tử và nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng, nếu đạo trưởng tin tưởng tiểu nữ và muốn báo thù trong hôm nay thì xin uống viên thuốc giải này.

Ngọc Huyền Tử không yên tâm, lão lui ra phía sau và hoành kiếm trước ngực đề phòng. Khi thấy Ngọc Hư Tử nhận thuốc giải thì lão vội kêu lên:

- Sư đệ...

Ngọc Hư Tử nói:

- Thượng Quan cô nương, bản đạo tin tưởng cô nương.

Ngọc Huyền Tử muốn ngăn cản cũng đã không kịp vì Ngọc Hư Tử nhận thuốc giải rồi lập tức uống ngay.

Ngọc Hư Tử uống xong thuốc giải rồi tiếp tục nói:

- Nhưng bản đạo không vội báo thù trong ngày hôm nay. Bản đạo muốn làm rõ một chuyện trước.

Thượng Quang Phi Phụng vội hỏi:

- Các vị muốn làm rõ chuyện gì?

- Khi vừa đến cô nương mắng bọn bản đạo, vậy phải chăng là cho rằng bọn bản đạo làm không đúng?

Thượng Quang Phi Phụng trả lời thẳng thắn:

- Đương nhiên, nếu không thì tiểu nữ chẳng dám mắng các vị nặng lời như thế!

Ngọc Hư Tử biến sắc, nói:

- Thượng Quan cô nương, tuy cô nương có ân tặng thuốc giải cho bản đạo nhưng nếu không giải thích rõ câu này bản đạo tuyệt không khách khí!

Ngọc Chân Tử chậm rãi tiếp lời:

- Cô nương đã nói là chưa biết bọn bản đạo và Tề Cẩm Minh kết ân oán gì nên e rằng những lời khẳng định vừa rồi là nói ra quá sớm đấy! Bản đạo có thể nói cho cô nương biết.

Thượng Quang Phi Phụng cướp lời, nói:

- Tiểu nữ không cần biết tường tận. Bất luận oán thù giữa các vị thâm sâu như thế nào đi nữa thì các vị cũng không nên cưỡng bức một người đã tàn phế động thủ với các vị. Hì hì, Võ Đang ngũ lão liên thủ đối phó một phế nhân, chuyện này nói ra nghe quá nực cười phải không?

Lời này vừa xuất thì Võ Đang ngũ lão bất giác ngẩn người. Chuyện này thật là ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Ngọc Huyền Tử quát hỏi:

- Lời này thật không?

Xung Linh đạo nhân cũng lên tiếng:

- Ta không tin, tàn phế là chuyện có thể giả dạng được, vả lại trông Tề Cẩm Minh căn bản không giống người tàn phế. Rõ ràng tiểu yêu nữ người là đồng bọn với Tề Cẩm Minh.

Hắn vừa dứt lời thì chợt cảm thấy một luồng gió nhẹ lướt qua tai. Tâm thần chưa định thì Phi Phụng đã lướt đến sau lưng hắn rồi, nàng xuất chưởng đẩy Xung Linh đạo nhân bay thẳng tới trước. Tình thế xảy ra đột ngột khiến Ngọc Chân Tử cũng không kịp phản ứng. Lão kêu lên:

- Thượng Quan cô nương, người làm gì vậy?

Ngọc Huyền, Ngọc Đồng đã vung song kiếm lướt tới trước.

Ngọc Huyền Tử nói:

- Xung Linh sư đệ đã ngộ độc thủ của yêu nữ này rồi, sư huynh còn hỏi ả làm gì?

Phi Phụng trở ngược tay xuất ra một đường kiếm cực kỳ ảo diệu, Ngọc Huyền Tử và Ngọc Đồng Tử đều cảm thấy mũi kiếm lay động và đâm về phía mình? Nhưng Phi Phụng không có ý đả thương bọn họ, nàng chỉ ngăn không cho hai lão xông lên cứu Xung Linh đạo nhân thôi.

Xung Linh đạo nhân bị nàng đẩy một chưởng thì thân thể không còn tự tại mà theo chưởng lực chạy thẳng tới trước. Kỳ diệu là phương hướng đúng nơi Tề Cẩn Minh đang đứng.

Thoạt tiên Ngọc Chân Tử cả kinh, lão muốn xuất thủ nhưng sau khi nhìn rõ thì mới yên tâm. Không những lão thấy rõ Phi Phụng không có ác ý với hai sư đệ của mình mà cũng đã thấy sư diệt của lão không bị thọ thương. Chỉ có một điều lão không rõ là tại sao Phi Phụng lại đem sư diệt của lão ra làm trò như vậy?

Thế nhưng nghi vấn này lập tức được giải đáp. Xung Linh không tự chủ dừng chân được nên tông thẳng vào Tề Cẩn Minh, theo bản năng hấn cũng vung tay chụp tới trước. Ngọc Chân Tử vốn đã trút được tảng đá ngàn cân đeo trong lòng nhưng lúc này lão bất giác giật thót người.

Nên biết Tề Cẩn Minh là nhân vật được võ lâm công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ, Võ Đang ngũ lão hợp lực cũng chưa chắc thắng được, nói chi đến Xung Linh là hàng tiểu bối. Dù hấn đã được sư phụ Ngọc Đỉnh chân nhân truyền y bát nhưng bản lĩnh vẫn kém xa bốn vị sư thúc. Ngọc Chân Tử không phải sợ Tề Cẩn Minh sát hại sư diệt của mình, vì lão biết Tề Cẩn Minh là nhân vật rất tự phụ, đừng nói là Xung Linh bị ngoại lực đẩy tới, dù hấn xuất thủ thật sự thì chắc chắn với thân phận của mình, Tề Cẩn Minh cũng không muốn giao thủ với hấn.

Nhưng luyện nội công đến cảnh giới như Tề Cẩn Minh thì dù lão không có ý giết người nhưng người khác tông phải vào người lão thì cũng có thể bị nội lực phản chấn dẫn đến trọng thương.

Vì thế Ngọc Chân Tử vội kêu lên:

- Tề tiên sinh, xin hạ thủ lưu tình!

Lão hy vọng là Tề Cẩn Minh sẽ giảm khinh nội lực phản chấn, câu “hạ thủ lưu tình” tuy nói ra không thích ứng với trường hợp này, nhưng vì quá khẩn trương nên lão đành phải nói câu sáo ngữ thôi.

Nào ngờ kẻ “hạ thủ lưu tình” không phải là Tề Cẩn Minh mà là sư diệt lão mới phải. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, vai áo Tề Cẩn Minh bị Xung Linh đạo nhân chụp rách toạt một mảng, thế nhưng Ngọc Chân Tử nghe như thanh âm của xương cốt bị vỡ.

Tề Cẩn Minh chao đảo như ngọn nến trước gió rồi ngã xuống. Biến cố này càng ngoài tiên liệu của bọn Ngọc Chân Tử, lão tròn xoe song mục, miệng há hốc, không nói nên lời.

Tiêu Quyên Quyên vội đỡ Tề Cẩn Minh lên và lạnh lùng nói:

- Các người đã mãn ý chưa?

Xung Linh đạo nhân ngẩn người như pho tượng. Lúc này Thượng Quang Phi Phụng đã tra kiếm vào bao, nàng bước qua đứng một bên tránh đường. Ngọc Huyền Tử phóng như bay đến đỡ lấy Xung Linh đạo nhân và hỏi:

- Sư diệt, người không thọ thương chứ? Này, tại sao người không nói?

Xung Linh đạo nhân như người tỉnh lại trong mộng cảnh ly kỳ, thần sắc trên mặt hẳn không biết là kinh hay vui mừng, đột nhiên hẳn kêu lên:

- Võ công của lão ta đã bị phế rồi, đã bị phế rồi!

Ngọc Huyền Tử ngạc nhiên hỏi:

- Đây là chuyện thế nào vậy!

Xung Linh ngơ ngác, nói:

- Đệ tử không biết, khi đệ tử va vào lão thì phát hiện vai của lão đã bị vỡ nát!

Vừa rồi Ngọc Huyền Tử cũng nghe được thanh âm của tiếng xương vỡ va chạm vào nhau, nhưng lúc này có Xung Linh chứng thực thì lão mới tin. Bất giác lão vừa mừng vừa kinh ngạc tự hỏi:

- Là ai phế... phế...

Ngọc Chân Tử háng giọng rồi nói:

- Tề tiên sinh, bất luận hành vi trong quá khứ của tiên sinh như thế nào, nhưng qua chuyện hôm nay thì bản đạo không thể không khâm phục sự lựa chọn thông minh và trí dũng kiên toàn của tiên sinh. Bản đạo xin có lời đa tạ tiên sinh!

Không cần vẽ rắn thêm chân thì ai cũng biết lão muốn nói gì. Võ công của Tề Cẩm Minh là thiên hạ đệ nhất, trừ phi lão tự phế võ công thì còn ai có thể phá vỡ xương vai của lão? Đây không phải là cách nghĩ của Ngọc Chân Tử mà là cách nghĩ chung của Võ Đang ngũ lão.

Ngọc Huyền Tử cúi đầu trầm nghĩ:

- Ta thật là ngu xuẩn, lẽ ra phải nghĩ đến chuyện này từ sớm. Chẳng trách lão ta một mực không chịu xuất kiếm, có lẽ vừa thấy bọn ta xuất hiện là lão tự có quyết định rồi.

Về phía Võ Đang ngũ lão, đương nhiên bọn họ cho rằng Tề Cẩm Minh cam nguyện, tự phế võ công là để hóa giải oán thù và đó là một quyết định thông minh của kẻ hữu trí. Nếu Tề Cẩm Minh không tự phế võ công, dù Võ Đang ngũ lão liên thủ đánh lão ta vong mạng thì Võ Đang ngũ lão cũng khó tránh khỏi thương vong. Do vậy mà Ngọc Chân Tử mới tán dương lòng nhân từ và cơ trí của Tề Cẩm Minh.

Dũng khí tự phá vỡ xương vai thì không cần phải nói nhiều. Nhưng Ngọc Chân Tử với thân phận là chủ tọa trưởng lão của phái Võ Đang mà tán dương Tề Cẩm Minh, một nhân vật vốn thuộc cừu gia của mình là kiên toàn Trí- Dũng- Nhân thì quả thật phải là nhân vật có dũng khí mới nói được.

Không ngờ Tề Cẩm Minh thản nhiên nói:

- Những lời của đạo trưởng chẳng trúng trật đâu cả, xin hãy thu lại những lời tán dương vừa rồi! Tại hạ thà chịu chết trong tay các vị chứ không cần đạo trưởng tán dương như thế!

Ngọc Chân Tử sống người, nói:

- Tề tiên sinh, bản đạo biết trong lòng tiên sinh rất khó chịu...

Tề Cẩm Minh ngắt lời, nói:

- Tại hạ nói cho đạo trưởng biết nhé, không phải vì sợ các vị mà tại hạ tự phế võ công đâu!

Võ Đang ngũ lão thêm một phen bất ngờ, mười ánh mục quang đều nhìn chăm chăm Tề Cẩm Minh như có ý chờ lão nói tiếp.

Tề Cẩm Minh ngược nhìn trời một cách lơ đãng rồi chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể chết trong tay các vị nhưng không thể để các vị nói lung tung là tại hạ bị bức chịu thua mà tự phế võ công!

Ngọc Chân Tử cảm khái thâm nghĩ:

- “Người này không những võ công thiên hạ đệ nhất mà e rằng tính kiêu ngạo cũng thiên hạ đệ nhất!”

Dương nhiên lão không tin những gì Tề Cẩm Minh nói thật, lão chỉ nghĩ rằng đối phương muốn bảo vệ tính kiêu ngạo của mình nên không muốn tự nhận là thua.

Ngọc Chân Tử bước lên trước nói:

- Đúng, đúng, Tề tiên sinh vốn không thua bọn bản đạo. Chúng ta chưa động thủ thì nói chuyện thắng bại thế nào được?

Nhìn nhân vật võ công đệ nhất thiên hạ thì quả thật Ngọc Chân Tử cũng có phần tiếc nuối. Nhưng có thể tránh một trận thư hùng lưỡng bại câu thương thì Ngọc Chân Tử cũng không tiếc nói mấy lời an ủi Tề Cẩm Minh.

Ngọc Huyền Tử vẫn là một nhân vật nóng tính nhất, lão vẫn chưa phục khí nên hỏi:

- Tề tiên sinh, vậy tại sao các hạ tự phế võ công?

Từ chỗ xem đối phương là “ma đầu” mà cãi xưng là “tiên sinh” thì không dễ chút nào, dù lão vẫn chưa phục khí nhưng thái độ đối với Tề Cẩm Minh đã chuyển từ thù hận sang tôn kính.

Tề Cẩm Minh lạnh lùng nói:

- Ai nói là ta tự phế võ công?

Thượng Quang Phi Phụng không muốn phát sinh thêm chuyện nên bước lên trước, nói:

- Dù sao thì đích thực là võ công của Tề tiên sinh đã phế, hà tất phải truy căn vì sao hay vì ai mà phế? Xung Linh đạo trưởng, theo ta biết thì sau khi tỷ kiếm với Tề tiên sinh mười năm thì lệnh sư mới khứ thế, đúng vậy, nếu không có trường tỷ kiếm đó thì có thể lệnh sư sống thêm nhiều năm nữa, nhưng hiện tại võ công của Tề tiên sinh đã phế rồi, tin rằng điều đó cũng có thể an ủi vong linh của lệnh sư.

Xung Linh cúi đầu trầm mặc một lúc rồi nói:

- Bản đạo vốn chuẩn bị tử chiến với Tề tiên sinh, không ngờ sự việc lại biến chuyển như thế này, đa tạ Tề tiên sinh cho bản đạo sống trở về bẩm báo với tiên sư. Bản đạo nghĩ, nếu

tiên sư biết được kết cục hôm nay thì có lẽ ở nơi chín suối người cũng có thể yên tâm nhắm mắt rồi.

Phi Phụng xoay qua hỏi Ngọc Hư Tử:

- Ngọc Hư đạo trưởng, Tề tiên sinh đã hủy hoại dung mạo đạo trưởng, vậy đạo trưởng có muốn báo thù lại như vậy không?

Ngọc Hư Tử cung thủ, nói:

- Tề tiên sinh, hủy diệt diện không thể sánh với hủy võ công, bản đạo xin đa tạ!

Hai người này có thâm thù đại hận với Tề Cẩm Minh nhất, do vậy sau khi hỏi xong thì Phi Phụng lớn tiếng nói:

- Nói như vậy thì oán thù giữa hai nhà của các vị có thể hóa giải được chưa?

Tề Cẩm Minh mảy máy môi như muốn nói điều gì nhưng thấy Phi Phụng nháy mắt ra hiệu thì đành thở dài và nghĩ:

- “Bọn họ nhất định muốn ta phải tự nguyện “bồi thường” những chuyện hôm nay là cũng do bọn họ hiểu lầm thôi.”

Ngọc Chân Tử nói:

- Không cần biết vì lý do gì mà Tề tiên sinh hủy võ công, bản đạo đã nói từ đầu, võ công của Tề tiên sinh đã mất thì oán thù giữa Tề tiên sinh và phái Võ Đang cũng tự nhiên bị triệt tiêu, Thượng Quan cô nương, vì cô nương đến muộn nên không nghe câu này, bây giờ bản đạo chính thức đa tạ cô nương và tiếp thu sự hòa giải. Xin cho bản đạo gửi lời thăm hỏi lệnh tôn.

Ngọc Huyền Tử thầm nghĩ:

- “Chẳng biết nha đầu này từ đâu tới nhưng nghe khẩu khí của sư huynh thì hình như phụ thân của cô ta là một nhân vật có danh vọng trong võ lâm, nhưng kỳ quái là tại sao ta chưa từng nghe nói trong võ lâm thế gia có nhà nào mang họ Thượng Quan?”

Ngọc Hư Tử nói:

- Tề tiên sinh, chúng ta cũng có thể gọi là không đánh không biết nhau, các hạ có muốn cùng bản đạo kết giao bằng hữu không?

Tề Cẩm Minh nói:

- Trong phái Võ Đang chỉ có hai nhân vật đáng để tại hạ kết giao, một là Ngọc Chân đạo trưởng, hai là các hạ đấy.

Ngọc Hư Tử nói:

- Đa tạ tiên sinh đã xem trọng bản đạo.

Nói đoạn lão phá lên cười ha ha một tràng khoái chí rồi ngâm:

- Không đánh không biết nhau, nhất tiểu tiêu oán thù. Sư huynh, chúng ta có thể hồi sơn rồi chứ?

Ngọc Chân Tử gật đầu, mỉm cười rồi nói:

- Ân oán đã được giải hóa, đương nhiên là nên hồi sơn thôi.

Võ Đang ngũ lão vừa định rời đường trường thì bỗng nhiên thấy một đoàn nhân mã đang phi đến như bay.

Trong số đó có người cười nhạt, nói:

- Các vị có thể hoá giải oán thù với Tề Cẩn Minh, nhưng bọn ta không thể bỏ qua cho hẳn.

Đoàn nhân mã này có nam có nữ, có đạo sĩ và cũng có tục nhân, tổng số gần năm mươi người. Bọn họ xuống ngựa rồi lập tức triển khai thế trận theo hình cánh quạt bao vây Tề Cẩn Minh.

Thượng Quang Phi Phụng kinh ngạc kêu lên:

- Tề tiên sinh, ngài cũng có ân thù với phái Hoa Sơn?

Thì ra đoàn nhân mã này là tinh anh của phái Hoa Sơn. Hàng lão bối có Thiên Ngộ, Thiên Cơ, Thiên Toàn là ba vị trưởng lão, ngoài ra còn có một vị tương đồng bối phận với trưởng lão là nữ đạo cô Dao Quang Tán Nhân.

Trừ Thiên Sách đạo nhân ở lại thủ sơn ra thì toàn bộ nhân vật đầu não của phái Hoa Sơn đều có mặt. Số còn lại những đệ tử đắc ý của bọn họ, trong đó có cả nữ đồ đệ Dao Quang Tán Nhân và Thanh Loan.

Nhân vật vừa lên tiếng là Thiên Cơ đạo nhân, người chỉ đứng dưới quyền chưởng môn Thiên Ngộ đạo nhân ở phái Hoa Sơn.

Lúc này Tề Cẩn Minh mới thản nhiên trả lời câu hỏi của Phi Phụng:

- Trên giang hồ không biết bao nhiêu người xem Tề mỗ là ma đầu, có thù hay không thù cũng vậy thôi!

Ngọc Hư Tử rất quen thuộc với nhân vật đầu não của phái Hoa Sơn và là bằng hữu tri giao với Thiên Toàn đạo nhân, ba tháng trước lão từng làm khách ở Hoa Sơn. Do vậy lão bước lên trước, cung thủ hành lễ và nói với quyền chưởng môn Thiên Ngộ:

- Ba tháng trước bản đạo từng phụng mệnh tệ chưởng môn cùng chưởng môn của quý phái thương lượng chuyện liên thủ đối phó Tề Cẩn Minh, đương thời chưa có quyết nghị thì quý chưởng môn bất hạnh quy tiên, vì thế bọn bản đạo đành phải tự tiến hành. Nhưng hôm nay bọn bản đạo đã thay đổi chủ ý là hóa giải thù oán với Tề Cẩn Minh, chẳng hay quý phái có muốn biết nguyên nhân không?

Thiên Ngộ chưa kịp khai khẩu thì Thiên Cơ đã cướp lời, nói:

- Đó là chuyện của các vị, bản đạo không biết. Lần này bọn bản đạo không phải vì giúp các vị báo thù mà đến, do vậy đạo hữu không cần giải thích.

Tuy chỉ là nhân vật đứng thứ hai nhưng khẩu khí của Thiên Cơ đạo nhân giống như lão là chưởng môn nhân vậy.

Ngọc Hư Tử cảm thấy ngượng ngùng nên đành mặc nhiên không nói gì nữa.

Lão thầm nghĩ:

- “Thiên Ngộ đạo huynh là bậc trưởng giả trung hậu thật thà nhưng lại có một sư đệ lạnh lợi giảo hoạt như thế, e rằng không sớm thì muộn ngôi vị chủ môn phái Hoa Sơn cũng bị vị sư đệ này của lão đoạt mất thôi!”

Thiên Ngộ đạo nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Quý phái đã hóa địch thành bạn với Tề Cẩn Minh, vậy chuyện hôm nay xin quý phái không giúp cho bên nào là được rồi.

Ngọc Chân Tử nói:

- Đa tạ đạo huynh thông tình đạt lý, đương nhiên là tề phái xin tuân mệnh.

Nói đoạn Võ Đang ngũ lão lập tức lui bước nhưng vẫn không cách xa đường trường là mấy.

Thiên Cơ đạo nhân quay ra sau nói:

- Thiên Toàn sư đệ, người còn kiên trì với ý kiến của mình không?

Thiên Toàn là một trong ba trưởng lão của phái Hoa Sơn tại đường trường, Thiên Cơ hỏi lão nhưng lão lại nói với Thiên Ngộ:

- Không sai, tiểu đệ vẫn duy trì ý kiến, chân tướng chưa minh bạch thì không nên vọng động gây can qua.

Xem ra bọn họ đã từng tranh luận về vấn đề nên đối phó với Tề Cẩn Minh như thế nào.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Trong phái Hoa Sơn chúng ta chỉ có người giao tình với Tề Cẩn Minh, nên sử giả hòa đàm đương nhiên thuộc về người rồi.

Thiên Toàn nói:

- Đệ chỉ muốn hỏi rõ chân tướng thôi, không phải là nói chuyện hòa đàm. Sư huynh không hoài nghi đệ sẽ vì tình giao hảo chứ?

Thiên Cơ nói:

- Người và Tề Cẩn Minh giao tình thâm nồng thế nào chỉ có người tự biết mà thôi. Ta không có tư cách hoài nghi.

Thiên Ngộ lại hắng giọng rồi nói:

- Thiên Toàn sư đệ, người nói cũng có lý đấy. Vậy thì người hãy qua hỏi rõ Tề Cẩn Minh trước đi.

Tề Cẩn Minh vẫn một mực thản nhiên, dường như sự việc phát sinh trước mắt không quan hệ gì đến lão. Nhưng khi Thiên Toàn bước đến trước mặt lão thì ánh mắt của lão mới lộ xuất vẻ vui mừng.

Thiên Toàn cung thủ chào rồi nói:

- Tề huynh, người biết là xưa nay ta không hề nói dối, sau khi người bỗng nhiên thất tung từ hai mươi năm trước thì ta nghĩ rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại người. Không ngờ hôm nay chúng ta lại có thể kiến diện nhưng lại kiến diện trong hoàn cảnh này. Chúng ta là bạn hay là thù, điều đó vẫn chưa thể phân định được. Nhưng bất luận thế nào, thấy người

vẫn sống còn tại thế, dù sau này chúng ta không thể không biến thành tử địch thì ta cũng phải vui mừng cho người!

Tề Cẩm Minh thản nhiên nói:

- Có người sống không bằng chết, có người chết rồi nhưng vẫn sống mãi trong lòng người khác. Sống thì có gì vui, chết thì có gì buồn?

Thiên Toàn nói:

- Tề huynh, người kinh qua một trường đại kiếp nên thông đạt hơn trước nhiều lắm. Tuy ta là người trong đạo môn nhưng vẫn chưa thể siêu nhiên thế ngoại.

Ý lão muốn nói là lão vẫn không thể không quan tâm đến hắc bạch thị phi mà thế tục công nhận.

Tề Cẩm Minh nói:

- Đạo huynh có ưu hoài gì xin cứ nói ra tự nhiên.

Thiên Toàn do dự một lát rồi nói:

- Trước khi nói rõ mục đích đến đây, tại hạ xin hỏi Tề huynh một chuyện.

Tề Cẩm Minh thản nhiên nói:

- Xin hỏi tự nhiên!

Thiên Toàn nói:

- Chúng ta tuy quen nhau đã lâu nhưng chung quy chỉ gặp nhau mấy lần mà thôi. Nếu trừ khoảng thời gian thất tung hai mươi năm của người ra thì quả thật những ngày quen biết của chúng ta quá ngắn ngủi. Bây giờ tại hạ muốn Tề huynh nói những lời chân thật vì nó có liên quan đến sinh mạng của Tề huynh. Nếu Tề huynh cho rằng tại hạ không đủ tư cách để giao tình thì có thể cự tuyệt không trả lời.

Tề Cẩm Minh nói:

- Đạo huynh không sợ ta nói dối để lừa người hay sao? Đạo huynh và ta không giống nhau, có khi ta cũng biết nói những lời giả dối đấy!

Thiên Toàn nghiêm túc nói:

- Tại hạ biết. Tại hạ biết có khi Tề huynh cũng ngạo thế cười đời nhưng tại hạ lại biết Tề huynh chỉ nói thật với bằng hữu mà thôi. Trừ phi Tề huynh không xem tại hạ là bằng hữu...

Tề Cẩm Minh phá lên cười:

- Cổ ngữ có câu: Bạch đầu nhưt ân, khuynh cái nhưt cố (Có những người quen biết nhau từ nhỏ đến lúc bạc đầu nhưng chẳng hiểu gì nhau nên chẳng khác gì mới quen. Lại có những người tương phùng bên đường, dừng xe lại nói mấy lời nhưng rất hiểu ý nhau nên giống như bằng hữu lâu năm). Sự tương tri của của con người quý ở chỗ hiểu nhau, cái đó gọi là tri âm. Giao tình thâm, nông há có thể lấy thời gian dài ngắn mà đo lường? Năm xưa, khi Võ Đang ngũ lão cùng ta tử kiếm, giao tình giữa đạo huynh và Ngọc Hư Tử chẳng phải là thâm sâu hơn ta sao? Nhưng đạo hữu đã không giúp Ngọc Hư Tử để công ta, bằng vào điểm này thì đã có tư cách một bằng hữu để ta phải nói những lời chân thật rồi!

Thiên Toàn nói:

- Đa tạ! Nhưng ta xem Tề huynh và Ngọc Hư Tử đều là bằng hữu như nhau chứ không có ý đối đãi với bên nào đặc biệt hơn.

Tề Cẩm Minh nói:

- Ta biết. Do vậy nên năm xưa ta cũng không cầu người giúp đỡ. Bằng hữu chi đạo, thứ nhất là nói đến chữ “tín”, thứ hai là nói đến chữ “lượng”. Điều này chẳng phải cũng nói rõ sự giao tình thâm, nông bất luận thời gian mà là quý ở tri tâm đó sao? Giao tình của người đối với hai người bọn ta đều đáng quý như nhau!

Thiên Toàn nói:

- Được, Tề huynh đã nói rõ như vậy thì tại hạ cũng có thể nói thẳng mà không ngại gì. Ba tháng trước, tề chưởng môn Thiên Quyền chân nhân đột nhiên ngộ nạn quy tiên một cách thê thảm. Trước mắt bọn ta đang truy tìm hung thủ!

Nói đoạn lão ngược nhìn Tề Cẩm Minh không chớp mắt.

Tề Cẩm Minh liền nói:

- Thì ra các người hoài nghi ta là hung thủ sát hại quý chưởng môn!

Thiên Toàn nói:

- Cao thủ trong thiên hạ tuy nhiều nhưng nhân vật có thể sát hại Thiên Quyền sư huynh cũng chẳng có mấy người. Đó là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách Kim Trục Lưu, phương trượng Thiếu Lâm tự Thống Thiên Thượng Nhân, chưởng môn phái Không Động Mãnh Hoa, chưởng môn phái Thiên Sơn Dương Viên cùng người và lệnh tôn mà thôi. Hoặc giả còn có một vài võ lâm ẩn sĩ, nhưng bất luận thế nào thì cũng không thể vượt quá mười người.

Tề Cẩm Minh nói:

- Kim Trục Lưu, Thống Thiên Thượng nhân, Mãnh Hoa, Dương Viên đều là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh trong giới bạch đạo nên đương nhiên là các người không thể hoài nghi bọn họ rồi.

Thiên Toàn nói:

- Không sai!

Tề Cẩm Minh nói tiếp:

- Như vậy nhân vật khả nghi còn lại là ta và gia phụ, hoặc giả một vài võ lâm ẩn sĩ nào đó. Gia phụ thì đã sớm không màng thế sự mà niên kỷ cũng đã quá lão. Một vài võ lâm ẩn sĩ, nếu có thì hành tung bất định, danh đã không biết thì làm sao tìm được người? Xem ra hung thủ khả nghi nhất có lẽ là ta rồi! Tề mỗ có nhiều hành vi bất chính nên từ lâu đã bị thiên hạ cho là ma đầu không chuyện ác gì không thể làm. Do vậy mọi tội ác trong thiên hạ đều trút lên đầu Tề mỗ và Tề mỗ cũng cam nhận không cần tự biện. Bây giờ các người cho rằng ta là hung thủ thì ta thừa nhận mình là hung thủ vậy.

Thiên Toàn nói:

- Tề Cẩm Minh, người quên lời hứa với ta rồi sao? Người cần phải nói thật với ta! Người đã xem ta là bằng hữu thì không thể dùng khẩu khí đó nói với ta. Người cần phải thành thật

trả lời, ta hỏi người một lần nữa, người có phải là hung thủ sát hại chưởng môn sư huynh của ta không?

Tề Cẩn Minh chậm rãi nói:

- Ta không phải là hung thủ!

Thiên Cơ từ phía sau lớn tiếng nói xen vào:

- Tề Cẩn Minh, lúc thì người nói có, lúc nói không, ai có thể tin là người nói thật?

Tề Cẩn Minh không để ý đến lão ta, mà nói với Thiên Toàn đạo nhân:

- Người muốn hỏi gì nữa không?

Thiên Toàn nói:

- Ta không cần hỏi nữa, nhưng nếu người muốn nói thì ta sẵn lòng nghe.

Tề Cẩn Minh nói:

- Được, vậy thì ta nói cho người biết là ta đang nói thật, ta không phải là hung thủ sát hại Thiên Quyền chân nhân. Thậm chí từ khi xuất sư đến giờ ta chưa từng gặp lão ta. Vừa rồi ta nói là do tức khí nhất thời, xin người bỏ qua tội cuồng ngạo của ta!

Thiên Toàn đạo nhân như trút được gánh nặng, lão quay lại nói với chưởng môn Thiên Ngô đạo nhân:

- Chưởng môn sư huynh, Tề Cẩn Minh đã nói rất rõ ràng, hẳn không phải là hung thủ sát hại Thiên Quyền sư huynh!

Thiên Cơ lại cướp lời nói:

- Lời hắn nói có thể tin được sao? Thiên hạ đâu có đạo lý đi hỏi hung thủ có phải là hung thủ không?

Thiên Toàn trầm giọng nói:

- Sư huynh không tin nhưng đệ tin!

Thiên Cơ cười nhạt:

- Chưởng môn sư huynh nghe hắn nói gì rồi chứ? Hình như chỉ cần một mình hắn tin thì chúng ta nên nhận sai lầm với nghi hung thủ thì phải? Hừ, đi hỏi hung thủ có phải là hung thủ hay không rồi còn tin tưởng lời người ta, thật là chuyện đại hoang đường trong thiên hạ, chưởng môn sư huynh có tin không?

Thiên Ngô là lão nhân nhu nhược, bất quyết, Thiên Cơ lại hỏi thẳng như chém đinh chặt sắt thì nhất thời làm sao lão trả lời được. Nhưng không chỉ Thiên Cơ hoài nghi mà đa số đệ tử phái Hoa Sơn đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Thiên Toàn đạo nhân.

Thiên Toàn bình thản nói:

- Đệ không cần các vị sư huynh đệ tin Tề Cẩn Minh theo đệ nhưng đệ biết hẳn nhiều hơn các vị sư huynh rất nhiều. Đệ chỉ nói ra cách nhìn của mình nên không cho rằng đó là chuyện đại hoang đường trong thiên hạ.

Thật là:

*“Nhất kiếm tung hoành hàn địch đảm
Bình sinh tông bất thọ nhân lân.”*

Tạm dịch:

“Một kiếm tung hoành địch thủ khiếp

Bình sinh không nhận sự thương vay.”

-- o O o --